

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **Ů. E. O.**, nar. X,
státní příslušnost Turecko,
bytem X,

zastoupený advokátkou JUDr. et. Mgr. Uljanou Bondarevskou
Kurivčakovou,
se sídlem Pařížská 127/20, Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2022, č. j. OAM-67238-18/MC-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2022, č. j. OAM-67238-18/MC-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupkyně, JUDr. et Mgr. Uljany Bondarevské Kurivčakové.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce je cizinec, který na území České republiky pobýval od 2. 2. 2017 na základě povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Dne 9. 3. 2022 podal u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení pobytové karty podle § 87p odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném od 2. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Napadeným

rozhodnutím žalovaný ukončil přechodný pobyt žalobce podle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť „ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění“ (výrok I.), a k vycestování z území žalobci stanovil lhůtu 60 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.). Důvodem ukončení pobytu žalobce bylo jeho pravomocné odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 10. 2018, sp. zn. 1 T 192/2017, za spáchání úmyslného trestného činu podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1 a § 358 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 36 (třiceti šesti) měsíců, s podmíněným odkladem na zkušební dobu 30 (třiceti) měsíců.

2. Žalobce žalobou podanou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), brojil proti všem výrokům napadeného rozhodnutí. Předně namítal, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil nebezpečností žalobce vzhledem k jeho odsouzení. Dle § 83 odst. 4 trestního zákoníku se na podmíněně odsouzeného, který se osvědčil, hledí, jako by nebyl odsouzen. Dle žalobce žalovaný zmiňovanou presumpci nezohlednil, třebaže informací o osvědčení (usnesení Okresního soudu v Kladně ze dne 7. 6. 2022, č. j. 1 T 192/2022-582) disponoval, a v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze shrnul, že žalobce stále představuje nebezpečí veřejného pořádku, a to minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno. Dle žalobce ovšem odpadl důvod, pro který žalovaný napadené rozhodnutí vydal. Od doby spáchání trestné činnosti vedl spořádaný život a není mu známo, v čem by mohl nadále představovat nebezpečí pro občany České republiky. Sám žalovaný argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-149, který hovoří o kritériích pro posouzení nebezpečnosti cizince.
3. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost výroku I. napadeného rozhodnutí. Žalovaný v něm odkazuje na obě situace vyplývající z § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců [i) ohrožení bezpečnosti státu a ii) případ narušení veřejného pořádku závažným způsobem]. V odůvodnění rozhodnutí ovšem hovoří výhradně o druhé situaci. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt odraz v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což není splněno u tvrzení stran ohrožení bezpečnosti státu. Žalobci rovněž není známo, z jaké příčiny se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval závažností protiprávní činnosti v souvislosti s opakovaným narušením veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců. Žalobce se trestné činnosti, která je zahlazena, dopustil jednorázovým útokem. Opakované útoky v žalobcově případě nepřicházejí do úvahy, poněvadž ode dne spáchání skutku žalobce žil zcela v souladu s platnými právními předpisy. Podle žalobcova názoru míří rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012-33, na pokračující nebo hromadné trestné činy. Ostatně ani v rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 10. 2018, č. j. 1 T 192/2017-452, se nepojednává o žádné pluralitě útoků, jak nesprávně tvrdil žalovaný v posledním odstavci na str. 7 napadeného rozhodnutí.
4. Dle žalobce se žalovaný řádně nezabýval ani otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce si v České republice vytvořil rodinné a osobní vazby, jež by při vycestování byly nepřiměřeně postiženy. Za zcela nepřípustné žalobce pokládá úvahy žalovaného o volbách jeho manželky. Jak sám žalovaný

konstatoval, podle čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále též jen „směrnice“), musí být opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku či veřejné bezpečnosti založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí takových opatření. Napadeným rozhodnutím bylo citelně porušeno právo žalobce na respektování soukromého a rodinného života garantované ve čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

5. Žalobce rovněž poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stran určení lhůty

k vycestování z území České republiky. Třebaže se ve výroku stanovuje lhůta 60 dnů, na str. 12 napadeného rozhodnutí se hovoří o třiceti pěti dnech. Není tedy zřejmé, jakou lhůtou se má žalobce řídit, a současně žalovaný nevysvětlil, jaká kritéria zvolil pro posouzení přiměřenosti lhůty. Dále napadené rozhodnutí trpí rozporností ve formulaci poučení o oprávněném prostředku. Rozhodnutí dle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nabývá právní moci jeho oznámením, aby hned záhy sdělil, že proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

6. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě souhlasil s žalobcem, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, avšak z jiného důvodu, než uvedl žalobce. Z výroku napadeného rozhodnutí totiž vyplývá, že byl přechodný pobyt žalobce ukončen, tedy v řízení, které se zahajuje z moci úřední. Žádné řízení (z moci úřední) o ukončení přechodného pobytu žalobce ovšem zahájeno nebylo. Žalobce podal dne 9. 3. 2022 žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU podle § 87p odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jednalo se tedy o řízení zahájené na základě žádosti. Ve smyslu § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců se platnost pobytové karty rodinného příslušníka občana EU neprodlouží, jestliže je shledán důvod uvedený v tomto ustanovení pro ukončení přechodného pobytu cizince na území. Bohužel ve výrokové části napadeného rozhodnutí není ani zmíněno, že by bylo rozhodováno na základě § 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ačkoli se tak důvody pro ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie uvedené v § 87f zákona o pobytu cizinců uplatní i v případě žádosti o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana EU, mělo by to být z výrokové části rozhodnutí patrné, což v tomto případě není. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí není příliš patrné, že je rozhodováno o neprodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana EU. Žalovaný má za to, že již nemá smysl vyjadřovat se ke konkrétním námitkám žalobce, když jeho rozhodnutí trpí takto zásadní vadou.

Posouzení věci soudem

8. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
9. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání,

jelikož účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobci, jakožto cizinci se státní příslušností Turecké republiky, bylo ode dne 2. 2. 2017 uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Na území České republiky žije se svou manželkou, občankou České republiky, se kterou uzavřel sňatek dne 10. 12. 2015. Žalobce nejdříve požádal o povolení k trvalému pobytu, žádost ovšem Ministerstvo vnitra zamítlo rozhodnutím ze dne 30. 3. 2022, č. j. OAM-9319-18/TP-2021. Žalobce následně dne 9. 3. 2022 podal žádost o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka EU, přičemž žalovaný napadeným rozhodnutím přechodný pobyt žalobce ukončil.
11. Dále je ve spise založen opis z evidence rejstříku trestů žalobce a rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 11. 10. 2018, č. j. 1 T 192/2017-452, kterým byl žalobce odsouzen za pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1 trestního zákoníku a za přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 36 měsíců. Výkon trestu byl žalobci podmíněně odložen na zkušební dobu 30 měsíců. Ve spise je založeno též usnesení téhož soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 1 T 192/2017-582, že se žalobce ve zkušební době osvědčil.
12. Na základě skutečností zjištěných z rozsudků a z opisu z evidence rejstříku trestů ministerstvo shledalo, že je naplněna podmínka pro ukončení platnosti přechodného pobytu žalobce na území České republiky podle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
13. Podle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života rodinného příslušníka občana Evropské unie.
14. Žalobce předně poukazoval na nepřezkoumatelnost výroků a jejich rozpor s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobci nebylo zřejmé, kterou z alternativ vyplývajících z § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců svým jednáním naplnil a jakou lhůtu mu ministerstvo stanovilo k vycestování z území České republiky. Z odůvodnění navíc nemělo vyplývat, proč se žalovaný zabýval závažností protiprávní činnosti v souvislosti s opakovaným narušením veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost.
15. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší pro vady řízení rozhodnutí, je-li nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. Nesrozumitelností rozhodnutí judikatura správních soudů rozumí především rozpornost výroku a odůvodnění, nemožnost seznat, jak bylo ve věci vůbec rozhodnuto (nesrozumitelnost projevu vůle správního orgánu), zmatečné výroky vnitřně rozporuplné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu zabývající se nepřezkoumatelností

v pobytové věci ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 Azs 226/2018-39). O nesrozumitelné rozhodnutí jako celek by se mohlo jednat za situace, kdy z rozhodnutí lze sice seznat, jak bylo rozhodnuto, z textu rozhodnutí jako celku však nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 24/2005-55). Nesrozumitelnost rozhodnutí působí rovněž to, pokud jím správní orgán rozhodne o otázce, která nebyla předmětem řízení, tedy vykročí z mezí předmětu řízení, a to způsobem, že není zřejmé, zda správní orgán skutečně rozhodl o předmětu daného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75) [viz komentář k § 76 odst. 1 s. ř. s., Kühn, Z., a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019].

16. Soud se předně zabýval rozporností výroku I. napadeného rozhodnutí a vzájemnou rozporností tohoto výroku a odůvodnění. V projednávaném případě není sporu, že dle výroku I. napadeného rozhodnutí byl žalobci ukončen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění (pozn. zvýrazněno soudem). Spornou zůstává otázka, zda takto neurčitě vymezený důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobce zakládá vadu, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný totiž v odůvodnění rozhodnutí konkrétně podřadil jednání žalobce právě pod druhou situaci shora citovaného ustanovení, tedy že žalobce svým jednáním závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, neboť se dopustil úmyslné trestné činnosti (viz str. 5 odstavec druhý napadeného rozhodnutí). Jakkoli tak lze dát za pravdu žalobci, že žalovaný vymezil důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobce ve výroku rozhodnutí neurčitě, neboť z výroku I. není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu je přechodný pobyt žalobce ukončován, tuto pochybnost lze odstranit interpretací rozhodnutí. Na výrok a odůvodnění rozhodnutí totiž nelze nahlížet izolovaně, nýbrž jako na jeden celek, a proto je třeba v každém konkrétním případě posoudit závažnost tohoto pochybení. V projednávaném případě nelze dospět k závěru, že by z napadeného rozhodnutí jako celku nevyplývalo, proč žalovaný ukončil přechodný pobyt žalobce. Soud má tedy za to, že tato konkrétní vada by sama o sobě neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
17. Výrok I. napadeného rozhodnutí ovšem neobstojí z důvodu, že se míjí s předmětem řízení. Z obsahu správního spisu a odůvodnění rozhodnutí totiž vyplývá, že řízení se vedlo na základě žádosti žalobce o prodloužení doby pobytového oprávnění, nicméně z výroku I. je naopak evidentní, že žalovaný ukončil pobytové oprávnění žalobce z moci úřední. K tomuto závěru lze dospět jednak ze samotné formulace výroku I. („*přechodný pobyt se ukončuje*“), jednak z chybějícího odkazu na příslušné ustanovení zákona o pobytu cizinců (§ 87p odst. 2 zákona o pobytu cizinců), které pojednává o důvodech neprodloužení doby platnosti pobytové karty na základě žádosti. Žalovaný tak vykročil z mezí předmětu řízení, a tato vada způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Ostatně této vady si žalovaný je vědom, jak vyplývá z jeho

vyjádření k žalobě. Ačkoliv soud nepřehlédl, že žalobce tuto vadu v žalobě nenamítal, jedná se o natolik zásadní vadu, že je k ní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Soud totiž je povinen z moci úřední přihlédnout mimo jiné k vadě řízení, která se vyznačuje tím, že správní orgán vydal takové rozhodnutí, které je procesním rámcem vztahujícím se ke konkrétní věci vyloučeno (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 As 163/2016-27, a rovněž komentářovou literaturu citovanou v bodu 16 rozsudku). Tato situace nastala i v projednávané věci. Jelikož řízení bylo vedeno o žádosti žalobce o prodloužení pobytového oprávnění, měl žalovaný pobytové oprávnění prodloužit, případně žádost zamítnout. Rozhodnutí o ukončení pobytu připadá v úvahu pouze tehdy, je-li vedeno (z moci úřední) řízení o ukončení pobytu, což v projednávané věci nebylo. Žalovaný tak svým rozhodnutím vykročil zcela mimo rámec vedeného řízení, o jehož předmětu zároveň v důsledku vadného postupu nerozhodl. Pro úplnost soud dodává, že na výše řečeném nic nemění skutečnost, že v obou typech řízení lze vydat pro žalobce nepříznivé rozhodnutí ze stejného důvodu.

18. Co se týče nepřezkoumatelnosti výroku II. napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný stanovil žalobci lhůtu k vycestování na 60 dnů od právní moci rozhodnutí, tak tato lhůta korespondovala s odůvodněním na str. 12 odstavcem čtvrtým napadeného rozhodnutí, nikoli však již s odstavcem pátým na téže straně rozhodnutí, kde bylo uvedeno „*Třiceti pětidenní lhůtu správní orgán vnímá ...*“. Je tedy nesporné, že i v tomto bodě se číselné označení lhůty k vycestování lišilo. Dle názoru soudu ovšem z kontextu rozhodnutí vyplývá, že se spíše jednalo o písařskou chybu, než o úmysl žalovaného. Úmyslem žalovaného bylo zjevně žalobci stanovit lhůtu k vycestování právě do 60 dnů, vzhledem k tomu, že žalovaný tento číselný údaj uvedl jak ve výroku II. rozhodnutí spolu s odkazem na § 87 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tak těchto 60 dnů znovu uvedl i v odůvodnění. Zřejmě opomenutím pak v textu rozhodnutí neopravil lhůtu vypsanou slovně. Žalovaný pak k délce určené lhůty toliko obecně uvedl, že uvedenou lhůtu vnímá jako dostatečnou pro to, aby žalobce z území České republiky vycestoval. Soud k tomu podotýká, že určení doby k vycestování je dle § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců (na rozdíl od odst. 5 tohoto ustanovení) výsledkem správního uvážení, které podléhá jenom omezenému soudnímu přezkumu. Přesto je správní orgán povinen své závěry náležitě odůvodnit. Citované odůvodnění stanovení lhůty k vycestování je velmi stručné, nicméně v projednávané věci nejsou ze spisového materiálu zřejmé žádné mimořádné okolnosti, které by bylo třeba při stanovení lhůty k vycestování zohlednit (žalobce ani v podané žalobě žádné neuvedl), a žalovaný za této situace mohl přistoupit k odůvodnění lhůty k vycestování takto stručně.
19. Soud tedy shledal napadené rozhodnutí nesrozumitelným, jelikož žalovaný svým rozhodnutím vykročil zcela mimo rámec vedeného řízení, o jehož předmětu zároveň v důsledku vadného postupu nerozhodl (bod 17 rozsudku). Z toho důvodu je namístě napadené rozhodnutí zrušit.
20. Soud sice konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nicméně povaha této vady nebrání zabývat se dalšími námitkami žalobce ohledně nesprávného posouzení narušení veřejného pořádku žalobcem, jelikož tento důvod lze uplatnit jak v řízení o žádosti, tak v řízení vedeném z moci úřední. Dle názoru žalobce žalovaný nezohlednil, že se žalobce již osvědčil, a je přesvědčen, že již odpadl důvod, pro který by „*stále představoval*“ nebezpečí veřejného pořádku. Žalobce též nesouhlasil s tím, že by se v jeho případě jednalo o opakovanou trestnou činnost, tedy opakované narušení veřejného pořádku.
21. Nejvyšší správní soud se k problematice nevydání nebo zrušení pobytových oprávnění z důvodu narušení veřejného pořádku „*závažným způsobem*“, tj. nikoli způsobem obecným, nýbrž kvalifikovaným (typově citelně škodlivějším než narušení obecné), vyjadřoval opakovaně. Interpretací pojmu „*závažné narušení veřejného pořádku*“ se zabýval Nejvyšší

správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž vyslovil: „*Při výkladu pojmů ‚veřejný pořádek‘, resp. ‚závažné narušení veřejného pořádku‘, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou*

tyto pojmy užity“. Pro úplnost lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012-32, v němž s odkazem na poslední citované usnesení rozšířeného senátu byl vysloven závěr, že skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti může být dáno i při menší intenzitě jednotlivých narušení zákona, pokud se jedná o soustavné chování, svědčící dostatečně o zcela negativním přístupu žalobce k jeho základním povinnostem, stanoveným zákony.

22. Konkrétně z § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců („závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“) vyplývá, že narušení veřejného pořádku cizincem v době rozhodování o jeho přechodném pobytu trvá, a právě z tohoto důvodu je mu pobyt ukončen. Za závažné narušení veřejného pořádku v tomto smyslu lze považovat např. jednání cizince, který se v nedávné době dopustil opakované, respektive závažné trestné činnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Azs 191/2016-45, nebo ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016-46).
23. Žalovaný svůj závěr o (aktuálním) závažném narušení veřejného pořádku žalobcem postavil na tom, že se žalobce v roce 2016 dopustil dvou trestných činů (pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví a přečin výtržnictví), a i v současnosti (nadále) závažně narušuje veřejný pořádek. Dle žalovaného mělo protiprávní jednání žalobce charakter vyšší společenské nebezpečnosti, jednalo se o násilnou trestnou činnost, která se v obecném měřítku řadí mezi nejzávažnější druhy kriminality. Tím, že žalobce vědomě napadl občana České republiky za přítomnosti dalších osob vč. nezletilých, stále představuje nebezpečí veřejného pořádku, a to minimálně do doby, než bude jeho odsouzení zahlazeno. Žalovaný spatřoval aktuálnost nebezpečí také v tom, že žalobce porušil několik zájmů (hodnot) chráněných společností (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný sice reflektoval, že se žalobce dopustil trestné činnosti již před více než pěti lety před vydáním napadeného rozhodnutí, nicméně „jednalo se o skutek ve fázi pokusu o zločin“ a zkušební doba uplynula až dne 14. 11. 2021, tedy původní jednání pro účely posouzení důvodu pro ukončení přechodného pobytu si stále zachovává svou aktuálnost (viz str. 8 odstavec druhý napadeného rozhodnutí). Dle žalovaného pak ani usnesení o osvědčení ve zkušební době nikterak neposkytuje záruku do budoucna, že by žalobce nemohl opakovat trestnou činnost, pokud se předchozího protiprávního jednání dopustil po slovní rozeprě, ke které se může dostat v každodenním styku. Žalovaný měl dále za to, že násilné jednání žalobce naznačuje, že není schopen adekvátně řešit krizové situace (str. 11 napadeného rozhodnutí). Soud ovšem nepovažuje výše předestřené závěry žalovaného za dostatečně přesvědčivé, aby dospěl k závěru, že se v případě žalobce skutečně jedná o aktuální závažné narušení veřejného pořádku.
24. Soud předně dává žalobci za pravdu, že ve vztahu k odsouzení ze dne 11. 10. 2018 je třeba

na žalobce hledět, jako by nebyl odsouzen (žalobce se u podmíněného trestu odnětí svobody ve zkušební době osvědčil), to však neznamená, že správní orgán nemohl přihlížet k předchozímu protiprávnímu jednání žalobce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, či ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-32, či ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 215/2019-34). Není totiž pochyb o tom, že žalobce byl odsouzen za trestnou činnost spočívající v přečinu výtržnictví a pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví, a jednalo se tak o úmyslnou trestnou činnost směřující proti zájmu na ochraně zdraví. Žalovaný tedy správně posoudil protiprávní jednání žalobce za narušení veřejného pořádku, dle názoru soudu ovšem zároveň dostatečně neodůvodnil, proč se v případě žalobce jednalo o aktuální narušení veřejného pořádku závažným způsobem, zejména za situace, kdy se žalobce již osvědčil a jeho odsouzení je tak *ex lege* zahlazeno (§ 83 odst. 4 trestního zákoníku), resp. účinky rozhodnutí o osvědčení se ve zkušební době jsou shodné s účinky rozhodnutí o zahlázení odsouzení podle § 105 trestního zákoníku. Je nepochybně pravdou, že osvědčení ve zkušební době samo o sobě nevylučuje možnost, že by žalobce mohl představovat hrozbu pro veřejný pořádek (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33, bod 25: „*Samo uplynutí zkušební doby tedy žádný jasný mezník v intenzitě nebezpečnosti cizince nemusí představovat,*

jakkoli obvykle bude významným faktorem pro posouzení nebezpečí, které cizinec může pro veřejný pořádek představovat. Je totiž velmi dobře představitelné, že již v průběhu zkušební doby bude patrné, že žádným nebezpečím pro veřejný zájem aktuálně není a ani v budoucnu pravděpodobně nebude, například proto, že autenticky a do hloubky změnil svůj přístup k životu žádoucím směrem“), nicméně je významnou indicíí svědčící pro závěr, že žalobce hrozbu pro veřejný pořádek nepředstavuje, jelikož po spáchání trestného činu již žije řádným životem.

25. Podle čl. 27 odst. 2 směrnice, která byla transponována do zákona o pobytu cizinců, předchází odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje přijetí opatření z důvodu veřejného pořádku, zvláště za situace, pokud od spáchání trestných činů uplynula již v době rozhodování žalovaného určitá doba (viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). V projednávaném případě žalovaný spatřoval závažnost a aktuálnost narušení veřejného pořádku v tom, že se žalobce dopustil závažné trestné činnosti, přestože byl obeznámen s tím, že se žalobce ve zkušební době osvědčil. Žalovaný tak měl v projednávaném případě zkoumat, zda protiprávní jednání žalobce představovalo v době jeho rozhodování o ukončení přechodného pobytu skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, který se sice týkal trvalého pobytu, nicméně jeho závěry jsou plně aplikovatelné i na projednávanou věc, neboť důvod pro zrušení trvalého pobytu spočívající v závažném narušení veřejného pořádku je totožný). Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, zejména doba, která uplynula od spáchání trestné činnosti, chování žalobce po vykonání trestu, délka jeho pobytu v České republice, zda se dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti. Pokud žalovaný aktuálnost závažného porušení veřejného pořádku dovozoval pouze z toho, že odsouzení žalobce ještě není zahlazeno a že žalobce svým protiprávním jednáním v minulosti, které bylo závažné,

porušil několik hodnot chráněných společností, pak takové odůvodnění není dostatečné pro závěr, že žalobce představuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud tedy dospěl k závěru, že závěry žalovaného o aktuálním a dostatečně závažném ohrožení veřejného pořádku žalobcem nejsou přesvědčivé, resp. nejsou náležitě odůvodněny. Žalovaný totiž dostatečně nespecifikoval, v čem spatřuje v případě žalobce existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Tato námitka je proto důvodná.

26. Dále se soud zabýval výtkou žalobce, že se žalovaný nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
27. V případě ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87f odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců je výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Zásah do soukromého a rodinného života je potřeba hodnotit vážením jednak veřejného zájmu na ochraně společnosti, jednak soukromými a rodinnými poměry cizince.
28. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se opakovaně zabývaly jak správní soudy, tak Evropský soud pro lidská práva. Podle této judikatury musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1. povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); 2. délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3. doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4. cizincova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); 5. počet nezletilých dětí a jejich věk; 6. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); 7. rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); 8. imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a 9. věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména rozhodnutí

Evropského soudu pro lidská práva Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, a Ünner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, č. 46410/99). Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45), nicméně soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na projednávanou věc.

29. Žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobce obsáhle zabýval na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí. Při posuzování dopadů do soukromého a rodinného života přihlédl k tomu, že žalobce žije na území České republiky s manželkou, občankou České republiky, zohlednil vazby žalobce se zemí původu (dle razítek v cestovním dokladu žalobce cestuje do země původu) a také se vyjádřil k výdělečné činnosti žalobce, kterou by mohl vykonávat i v zemi původu. Žalovaný také reflektoval délku pobytu žalobce na území a připustil, že žalobce si na území mohl vytvořit rodinné a soukromé vazby, ovšem nad těmito vazbami převáží důvody pro ukončení přechodného pobytu (viz zejména str. 10

odstavec druhý napadeného rozhodnutí). Soud tak nemůže konstatovat, že by se snad žalovaný dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vůbec nezabýval. Přesto dospěl k závěru, že je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné. Pokud totiž žalovaný dovozoval své závěry o znatelném převážení veřejného zájmu na ochraně společnosti před pácháním trestné činnosti ze strany žalobce nad soukromým zájmem žalobce vést rodinný a soukromý život na území ČR, pak je vyvozoval právě z konstatování, že se žalobce dopustil závažného narušení veřejného pořádku, které je stále aktuální. Tento závěr, jak bylo uvedeno výše, ovšem nebyl žalovaným dostatečně odůvodněn, a proto ani v tomto bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohlo obstát. Jak již soud uvedl výše, odůvodnění napadeného rozhodnutí neposkytuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce vůbec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, tím spíše pak nemůže představovat oporu pro závěr, že představuje nebezpečí natolik významné, že převáží nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Soud proto shledal, že i tato námitka žalobce je důvodná.

30. Závěrem žalobce namítal nesprávné poučení o opravném prostředku. Žalovaný totiž žalobce v napadeném rozhodnutí poučil o možnosti podat odvolání proti rozhodnutí ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Takové poučení správním orgánem bylo nesprávné. Dle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, s účinností od 2. 8. 2021, nabývají rozhodnutí ministerstva, vydané mj. podle v projednávaném případě aplikovaného § 87f odst. 3 písm. f) tohoto zákona, právní moci jejich oznámením a nelze proti nim podat odvolání. Napadené rozhodnutí se tak stalo pravomocným již dne 18. 7. 2022, bez ohledu na to, že se proti němu žalobce odvolal. Pokud žalovaný nesprávně poučil žalobce o přípustnosti řádného opravného prostředku, pak v tomto směru pochybil a mohl žalobci způsobit újmu na jeho procesních právech (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3476/11). S ohledem na princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, normativně vyjádřený v principu právního státu podle čl. 1 odst. 1 Ústavy, účastníku řízení nesmí být na újmu, pokud by při využití takového prostředku proti rozhodnutí orgánu veřejné moci postupoval v dobré víře ve správnost v něm obsaženého nesprávného poučení. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 11. 2016, č. j. 2 Afs 165/2016-26: *„Pokud byl přitom účastník řízení tímto způsobem poučen o možnosti podat proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, jenž ze zákona nebyl v dané věci objektivně přípustný, nelze mu přičíst k tíži, že za rozhodující skutečnost pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby považoval až doručení sdělení o vyřízení tohoto opravného prostředku.“* Jak ale vyplývá i ze spisu a z vyjádření žalovaného, žalobce zřejmě z důvodu procesní opatrnosti podal proti napadenému rozhodnutí jednak včasnou žalobu, jednak odvolání. Žalobce tak nebyl přímo zkrácen na svých právech v důsledku nesprávného poučení. Přesto lze uzavřít, že tato námitka je důvodná a žalovaný i v tomto směru pochybil.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Soud tedy shledal námitky žalobce opodstatněnými. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné jednak pro nesrozumitelnost, jednak z důvodu nedostatečně odůvodněného závěru ohledně

závažného narušení veřejného pořádku žalobcem. Bude tedy na žalovaném, aby v tomto

ohledu své rozhodnutí doplnil. Z tohoto důvodu soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vysloveným právním názorem je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
33. Žalobce byl ve věci úspěšný, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. a dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady sestávají z odměny za zastoupení za dva účelné úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby) ve výši 3 100 Kč za úkon podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu a náhrady hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Jelikož zástupkyně žalobce je plátcem DPH, patří k nákladům řízení též částka odpovídající sazbě daně ve výši 21 % vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad, tedy z částky 6 800 Kč, ve výši 1 428 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s. *per analogiam*), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. října 2022

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu